

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Suttogás a Homályban**

1. A Generátorok Zúgása

@jandics

Alinda magára húzta a szürke, súrlódásmentes overált. A folyosók egyhangú neonfényében százak meneteltek némán a Generátor egységek felé. A pedáltermekben a levegő sűrű volt a testek melegétől és az ózon szagától. Amint elfoglalta a helyét a 42-es állomáson, a tekintete ösztönösen jobbra, a harmadik sor felé siklott.

És ott volt ő. L656.

A Kolóniában senkinek sem volt igazi neve, legalábbis hangosan senki sem használta, a mellkasra nyomtatott vonalkódok pedig csak a funkciót jelezték. De Alinda fejében L656 több volt egy számsornál. Amikor a fiú felnézett a pedáljáról, a szemeiben nem a többiekre jellemző, tompa beletörődés tükröződött. Valami egészen más villant meg bennük. Valami, ami a lány szerint hasonlított a napfényre – arra a furcsa, életteli jelenségre, amiről csak a titkos mesékben hallott.

„Minden olyan kötődés, amely eltéríti az Egységet a termelési kvótától, kritikus rendszerhibának minősül. A hibás egységeket azonnal izolálni és újraformázni szükséges.”

A Szabályzat ezen sora égett mindenki elméjébe. A Kolóniában a szerelem nem csupán tiltott volt; egyenesen értelmezhetetlen, önpusztító anomáliának számított. Mégis, amikor a műszakváltáskor a fiú véletlenül – vagy talán nagyon is szándékosan – megérintette Alinda kezét, egy apró áramütés futott végig a lány gerincén. L656 csak egy alig észrevehető, szomorú félmosolyt engedett meg magának, mielőtt lehajtotta a fejét a folyosón cirkáló humanoid őrszemek fürkésző tekintete elől.

2. Suttogás a Homályban

@jandics

A második pihenőszakaszban Alinda nem a saját csövébe tért vissza. A C-szektor eldugottabb, szellőzetlen részébe osont, oda, ahol az idősebb, már csak statikus munkát végző lakókat tartották.

A Nagy apró, ráncos arca azonnal felderült a félhomályban, ahogy meglátta a lányt. Ő volt az egyik utolsó a bázison, aki még kintről származott, és aki ismerte az érzelmek

igazi nevét.

- Megint őt láttad, igaz? - suttogta a sötétben a törékeny asszony, miközben reszkető kezével megsimogatta Alinda haját.

- Nem tudom kivenni a fejemből, Nagy - válaszolta Alinda. A hangja tele volt azzal a kétségbeesett, álmodozó vágyakozással, aminek itt, a fémfalak között nem lett volna szabad léteznie. - Amikor rám néz, úgy érzem, mintha nem lennének szabályok. Mintha a csövek és a pedálok eltűnnének, és csak a végtelen tér maradna.

A Nagy szemeiben egyszerre tükröződött a végtelen megértés és a halálos rémület. Pontosan tudta, mit jelentenek ezek a jelek:

L656 nem csupán egy gép.

L656 érez.

És ami a legveszélyesebb: L656 viszonzszereti őt.

- Vigyázz, bogaram - intette a Nagy, miközben szorosabban fogta a lány kezét. - A Kolónia szenzorai mindenhol ott vannak. Ha az őrszemek vagy a Központ megérzi a legkisebb szikrát is köztetek, mindkettőtöket a Selejtezőbe küldenek. Az érzélem itt olyan, mint a rozsa a fogaskerekeken. Kíméletlenül lemarják.

Alinda némán bólintott, felnézett a szellőzőrácsra, de a szívében már egy másik, csendesebb gépezet zakatolt. Lehet, hogy a szerelem tiltott volt. Lehet, hogy holnap újra a dinamókat kell hajtania, amíg a tüdeje is belefájdul. De a lelke legmélyén, ahol a Központ nem mérhetett adatokat, biztosan tudta: ez az egyetlen dolog, amiért érdemes felébredni a csőben.